

[Albrechtsen]

ninger naturligvis være indgået i beslutningsgrundlaget, da Folketinget traf sin beslutning.

Camre (S):

Jeg er glad for, at det under denne debat er lykkedes at få slået fast, at kryolitselskabsaktierne ikke var blevet solgt, hvis det havde været kendt for Folketinget, at der var mere kryolit i bruddet i Ivittuut. Jeg synes, det er meget centralt, at vi har fået det så klart frem her i dag, og jeg vil gerne takke det flertal af ordførerne, som har gjort dette synspunkt gældende.

Dernæst vil jeg gerne sige til Grønlandsministeren, at også jeg står helt uforstående over for, at de to nævnte notater fra GGU skulle være benævnt børnebørnsnotaterne. Der står ikke noget som helst om en fjern fremtid, og jeg vil gerne citere følgende afsnit af notatet af 27. marts 1985:

»I betragtning af at der i kryolitbruddet endnu findes en påviselig og let tilgængelig ressource af forskellige industrimineraler, der egner sig til udvinding og forarbejdning i mindre skala, tilrådes det, at forekomsten – indtil videre – beskyttes mod indgreb, der kan gøre den mindre tilgængelig ved tildækning eller ved blokering af adgangstunnelen.

Som situationen er i dag med hensyn til en eventuel fortsat udnyttelse af forekomsten, skal følgende bemærkes:

- der findes anlæg og havnefaciliteter samt et vejnet, der forbinder Ivittuut med Grønne-dal,
- der foreligger muligheder for kraftforsyning fra eksisterende anlæg,
- der er direkte adgang til de før omtalte mineralressourcer,
- den nødvendige ekspertise til lokalt at fremstille en færdigvare er let tilgængelig, og videre forarbejdning er ikke beskyttet af patenter,
- et lokalt baseret oparbejdningværk vil skabe beskæftigelse for den grønlandske befolkning i modsætning til den form for sortering og videre forarbejdning, som er blevet praktiseret med hensyn til kryolit,
- vandforsyningen i området er mere end tilstrækkelig til at kunne oparbejde de tilbageværende industrimineraler ved flotation,

- der er i givet fald tilstrækkelig plads til deponering af flotationsrester – hovedsagelig kvarts – på land.«

Jeg tror, det er ganske åbenbart, at dette ikke er en spådom om en fremtid, hvor ministerens børnebørn kunne være interesseret i at gå ind i minedriften deroppe, det er bemærkninger nu og her, og jeg skal slutte med at citere de sidste tre linjer fra samme notat. De lyder:

»Alle de her nævnte størrelsesordener for bruttosalgsværdien af malm er baseret på de aktuelle salgspriser på færdigvarer og på den kendte lødighed i de omtalte forekomster.«

Der er altså heller ikke her tale om spådomme om fremtidige priser, men om de aktuelle salgsværdier, og på den baggrund må jeg konstatere, at der må være nogen, der har gjort en ganske fortræffelig handel.

Man har købt saltfabrikker og kagefabrikker, damprensevirkomheder og elektronikvirkomheder og dertil fået muligheden for at udnytte ressourcer i Ivittuut, som i det mindste har en salgsværdi på 800 mill. danske kroner.

Leif Hermann (SF):

Jeg synes, det er prisværdigt, at Grønlandsministeren viser en så betragtelig omhu for de kommende generationer, som han har givet udtryk for ved at kalde de to helt centrale notater i sagen for børnebørnsnotaterne.

Nu kan det jo, sådan som sagen er forløbet, ikke være – i hvert fald ikke fuldt ud – grønlandernes børnebørn, der er tale om i denne henseende, men børnebørnene af de mennesker, der har erhvervet sig de aktieposter, som staten har solgt.

Jeg undrer mig over, at ministeren endnu ikke den 10. oktober havde noget kendskab til disse notater.

Det første, der skete, var, at man oprensende væsentligt mere, end man havde regnet med, nemlig tre gange så meget i 1983 og i 1984. Dette gjorde det så muligt at iværksætte dette boreprogram, som ministerens egen råstofforvaltning blev orienteret om den 14. maj 1985. Og alt imens forhandlingerne om afhændelse af disse aktieposter foregår, kører der sideløbende et vældigt program i Grønland for at hitte ud af, hvor meget der er tilbage i denne mine, der kan udvindes. Dette